

A [REDACTED] mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. február 1. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T

A zaklatás vétsége miatt [REDACTED] ellen indított büntetőügyben a [REDACTED] 2022. május 5. napján kihirdetett [REDACTED] számú ítéletét helybenhagyja, azzal, hogy a megrovás egységes intézkedésként történő megnevezését mellőzi.

A vádlott lakóhelye a tartózkodási helyeként feltüntetett lakcím.

I N D O K O L Á S

- [1] A [REDACTED] a rendelkező részben megjelölt ítéletében [REDACTED] vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli, a Btk. 222.§ (1) bekezdésébe ütköző zaklatás vétségében, amiért őt „egységes intézkedésként” megrovásban részesítette.
- [2] Az ítélet ellen a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.
- [3] A Fővárosi Főügyészség a Bfel.6672/2019/16. sorszámú átiratában a védelmi perorvoslatokat nem találta megalapozottnak. Álláspontja szerint a kerületi bíróság az eljárási szabályok adta keretek megtartásával járt el, a valósághoz hű tényállást állapított meg, ami nem szenved az ún. megalapozatlansági hiányosságok egyikében sem, ezért az a másodfokú bíróság számára is irányadó. Helyesen járt el az elsőfokú bíróság az ügy keretein túlmutató bizonyítási indítványok elutasítása során, így kizárólag azokat a bizonyítékokat szerezte be törvényesen és értékelte az eljárási rendnek megfelelően, melyek az ügy megítélése szempontjából relevánsak. A bizonyítékok lényegéről és értékeléséről az iratok tartalmának megfelelően, a szükséges részletességgel és alapossgal adott számot, mely alapján egyértelműen megállapítható, hogy melyeket fogadott, illetőleg vetett el.
- [4] Egyetértett a kerületi bíróság jogi indokolásával is, melyből kiemelte, hogy a magánindítványt mindkét sértett esetében joghatályosnak kell tekinteni, így a büntethetőségnek akadálya nem volt. Ugyancsak helytálló az elsőfokú bíróság érvelése a vizsgált bűncselekmény tényállási elemeivel kapcsolatosan, így a vádlotti magatartás rendszeres jellege, annak háborgatásként történő értékelése, önkényessége, valamint célzata vonatkozásában is. A vádlott magatartásának vizsgálatát el kell választani attól, hogy annak tanúsításához milyen okok vezettek, azok esetleges méltányolható jellege a cselekmény társadalomra veszélyessége fokának meghatározása során vehetők figyelembe. A vádlott magatartása a sértetteket nagyobb részben a magánszférájukban – személyes használatra rendelt telefonjukon, illetőleg lakóhelyükön – érte, így az egyértelműen önkényesnek tekinthető, amit megerősít azon célzat is, hogy a vádlott a számára elfogadható elégtétel megadását kívánta elérni. Ennek során nem jelentett számára gátat a sértettek magánszférájának áthágása sem, így büntetőjogi felelőssége a Btk. 222.§ (1) bekezdése szerinti bűncselekményben törvényesen került megállapításra, esetében büntethetőségi akadály sem merült fel. A magatartással kapcsolatban a társadalomra veszélyesség hiánya nem jöhetett szóba, mivel az a védett jogi tárgyra negatív

kihatással volt, hiszen a vádlott olyan jellegű követeléseket támasztott, melyek teljesítése nem a sértettek személyes döntésén múlt, így az általa kívánt célt nem is érthette el.

- [5] Ezen érvek alapján a vádlott ítéleti tényállásban rögzített magatartása bűncselekményt képez, mely okból a kerületi bíróság [REDACTED] bűnösségére okszerű következtetést vont, így helytállóan alkalmazott vele szemben büntetőjogi jogkövetkezményt. Egyetértett annak formájával is, tekintettel arra, hogy a vizsgált magatartás a társadalomra csupán kisebb fokban jelent veszélyt, továbbá a vádlott magatartása miatt a sértettektől bocsánatot is kért, így vele szemben a megrovás a büntetési célok érvényesítéséhez elegendő. Ezen indokok alapján - a vádlott személyi adatainak pontosítása mellett - az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.
- [6] Fellebbezését a vádlott védője írásban részletesen indokolta, melyben arra hivatkozott, hogy a kerületi bíróság ítélete részben megalapozatlan, mivel a megállapított tényállás részben ellentétes az iratok tartalmával, hiányos, illetőleg helytelen következtetéseken alapul. Ezen hiányosságok a másodfokú eljárásban kiküszöbölhetők, amelyre tekintettel az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a vádlott felmentése indokolt. Sérelmezte az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását, mivel azok a vádlott tudattartalmával voltak kapcsolatosak, aminek vizsgálatától célzatos bűncselekmény esetén nem lehetett volna eltekinteni. A hivatkozott bizonyítás mellőzésével a kerületi bíróság a bizonyítékokat egyoldalúan értékelte, így mérlegelő tevékenysége teljesnek nem tekinthető.
- [7] Fenntartotta azon érvelését is, mely szerint a kapcsolatfelvételek számának megállapítására hibásan került sor, tekintve, hogy [REDACTED] nem 31, hanem mindössze 6 db szöveges üzenetet küldött [REDACTED] számára. Az okirati bizonyítékok között is pusztán ennyi üzenet szövege lelhető fel, míg a hívásforgalmi adatokban az látható, hogy több esetben is a küldési időpontok másodpercre megegyeznek egymással, amelyek így több közlést nyilvánvalóan nem jelenthetnek. Ugyancsak vitatta az e-mail formátumban történt közlések számszerűsítését is, arra álláspontja szerint mindössze két esetben került sor, melyekkel kapcsolatban az ítélet figyelmen kívül hagyta azt is, hogy azokat a vádlott az egyházmegye címére küldte.
- [8] A telefonhívásokkal kapcsolatban azok sikeresként történt értékelésével ugyancsak nem értett egyet, mivel [REDACTED] a vádlott mindössze négy alkalommal, összesen alig több mint fél percet tudott beszélni, míg [REDACTED] személyesen egyszer sem sikerült kapcsolatba lépnie, mivel a hívásokat az egyház más dolgozója fogadta. A vádlott tehát a lényegüket tekintve eredménytelen hívásokat követően ismételte meg azokat több alkalommal is, melyek jelentős számban hivatali munkaidőben, illetőleg hivatali elérhetőségekre irányultak, így bűncselekmény megállapítására nem adhattak volna alapot, a hívások számát is tekintve. Ugyancsak indokolatlanul szűken értelmezi az elsőfokú ítélet a vádlott vizsgált magatartásaival elérni kívánt célját, ami az volt, hogy az általa 2003. és 2015. évben tett panaszokat kivizsgáló eljárások hiányosságai miatt kérjenek tőle bocsánatot, és ezzel vegyék elejét annak, hogy a jövőben hasonló visszasságokra kerülhessen sor.
- [9] Részletesen kifejtette, hogy álláspontja szerint egyik sértett sem a magánszférájának védelme, hanem az egyház liturgikus eseményeinek biztosítása érdekében tett feljelentést, mely okból nyilatkozataik joghatályos magánindítványként nem lettek volna értékelhetők. A sértettek vallomásából az eljárás során megállapítható volt, hogy a zaklatás kifejezést nem annak büntetőjogi fogalmának megfelelő tartalommal használták, így az eljárást sem abból a célból indították, hogy a Btk. 222.§-ában meghatározott magatartással szemben keressenek védelmet.
- [10] Álláspontja szerint [REDACTED] az elkövetés időszakában közvetlenül nem is beszélt a vádlottal, mely okból azt sem hozhatta a tudomására, hogy a kapcsolatfelvételi kísérletek számára nem

kívánatosak. Ezek célja részben az volt, hogy a panasza nyomán megindult egyházi eljárás eredményéről pontos tájékoztatást kapjon, mivel az egyház részéről a mai napig nem hangzott el egyértelmű állásfoglalás azzal kapcsolatban, hogy a vádlott sérelmére elkövették-e az általa állított cselekményt. A terhelt, mint azon cselekmény sértettje, így a mai napig sem tudja, hogy az általa előadottakat bizonyítottak találták-e, ami egyértelműen visszás helyzetnek tekinthető. A katolikus egyház részéről senki sem ismerte el kifejezetten, de határozottan [REDACTED] bántalmazás érte, mint, ahogy amiatt sem kértek tőle bocsánatot, hogy az ezzel kapcsolatban előterjesztett panaszainak kivizsgálására nem megfelelően került sor, illetve arról számára információt sem adtak. Ezekkel kapcsolatban a megjelent sajtóközlemény, illetőleg a tanúk nyilatkozata sem volt tárgyát tekintve azonos, ami arra utal, hogy az egyház a történelemért a felelősséget semmilyen módon sem vállalta. Ezen körülmények voltak azok, amelyek a vádlottban az elégedetlenség érzését keltették. A helyzet visszasságát még inkább fokozta az a körülmény, hogy a vádlott előállítását követő napon az egyházi vizsgálat iratanyaga részben az interneten megjelent, ugyanakkor azt személyesen a vádlottnak ezután sem adták át. Az iratok nyilvánosságra kerülése tehát minden bizonnyal [REDACTED] fellépésének következménye volt.

- [11] Álláspontja szerint a tanúvallomások értékelése során az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy kizárólag olyan személyek kerültek meghallgatásra, akik a sértettekkel éveken keresztül beosztotti, alárendelti viszonyban álltak, aminek a hierarchikus felépítésű egyházi szervezetben komoly nyomatóka van egy vallomás hitelessége vizsgálata során. Továbbá [REDACTED] nyilatkozatából értékelés nélkül maradt, hogy a telefon nem személyesen nála csörgött, a hívásokat munkatársai fogadták; nem volt olyan programja, amelyet le kellett volna mondania a vádlott fellépése miatt; a feljelentést a misék védelmében tette; a zaklatás fogalmát pontosan nem is tudta meghatározni. [REDACTED] illetőleg [REDACTED] vallomásában beszámolt arról, hogy a vádlottal nem közölték, hogy további hívásokat ne kezdeményezzen, mint, ahogy arról sem tájékoztatták, hogy az egyházi eljárás már lezárásra került.
- [12] Részletesen kifejtette azt is, hogy a vádlott nem a sértettek magánszférájába avatkozott be, mivel minden alkalommal hivatali minőségükben kereste őket. A megkeresések jelentős részére hivatali időben, ilyen jellegű elérhetőségeken történt, míg azok ismétlődését pusztán az indokolta, hogy a tényleges kapcsolat nem jött létre. Erre tekintettel a sérelmesnek tekinthető magatartások száma nem éri el azt a szintet, ami a bűncselekmény megállapításához szükséges lenne. Hivatkozott arra is, hogy papi személyek esetében a magánélet fogalma csak lényegesen szűkebben értelmezhető, mivel lakhatásukat az egyház biztosítja, így lakóhelyük és hivatali helyük egybeesik, továbbá klasszikus értelemben munkaidejük sincs, aminek következtében a megkeresések időbelisége is más megítélés alá esik. Ennek ellenére az elsőfokú ítélet a magánszféra fogalmával lényegében nem foglalkozott, így azon következtetése sem lehet alapos, hogy ennek sérelmét megállapította.
- [13] A magatartás önkényes jellegével kapcsolatban arra hivatkozott, hogy azt az elsőfokú bíróság túlságosan tágra értelmezte, mivel a rendelkezésre álló adatok alapján a vádlottat senki sem tájékoztatta arról, hogy megkeresései bárki akarata ellenére valók. Általánosságban a más személlyel történő kapcsolatfelvételeknek két szélső pontja jelölhető ki, melyek között azonban számos olyan egyéb forma is létezik, ami büntetőjogilag még nem szankcionálható, ugyanakkor teljességgel helyesnek sem tekinthető. Az önkényesség megállapításához nem elegendő az, hogy a kapcsolatfelvétel nem feltétlenül jogilag szabályozott módon történik, különös tekintettel arra, hogy a háttérben lefolyt egy egyházi jog szerinti vizsgálat, azonban annak eredményéről a vádlott tájékoztatást nem kapott, mely okból őt nem lehetett a sértettekkel egyenrangú személyként kezelni, és magatartását sem lehetett volna ilyen módon értékelni. A sértettekre ugyanis a vádlott megkeresései nem azok száma vagy stílusa miatt voltak nyomasztóak, hanem tárgyuk volt

kellemetlen, vagyis nem a rendszeres vagy tartós vádlotti fellépés volt az, ami rájuk negatív hatást gyakorolt.

- [14] Bár az elsőfokú bíróság a bűncselekmény törvényi tényállási elemeit részletesen elemezte, annak célzatával kapcsolatban téves álláspontot képvisel. A vádlott fellépését az a közérdekű cél indokolta, hogy az egyház tegyen lépéseket a gyermekáldozatok védelme érdekében, tehát távolról sem motiválta az, hogy akár [REDACTED] akár [REDACTED] mindennapi életébe beavatkozzon. Ezt azon tényekből levonható következtetés támasztja alá, hogy a papokat, mint hivatalos személyeket kereste, hiszen a háttérben lezajlott vizsgálatban ilyen minőségükben vettek részt. A vádlott terhén megállapított zaklatás vétsége ebből az okból sem valósulhatott meg, ezért annak vádja alól a vádlott felmentése indokolt.
- [15] A fellebbezések elbírálására a másodfokú bíróság a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki.
- [16] Ennek során megtartott perbeszédében a védő fenntartotta azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mivel a vádlott motivációjával kapcsolatban bizonyítást nem folytatott le, továbbá a bizonyítékok között szelektált. Fenntartotta az írásos indokolásban kifejtetteket, abból kiemelte, hogy a szöveges üzenetek számával kapcsolatban az elsőfokú ítélet is ellentmondásosan fogalmaz, azok tartalma továbbá nem is tekinthető olyannak, melyek a zaklatás megállapítására alkalmasak lennének, hiszen azok egy már lezárt eljárásra vonatkoztak. A feljelentés megtételére sem a sértettek magánéletének védelme, hanem a liturgia rendjével szembeni magatartások megelőzése érdekében került sor. A papi hivatást választó személyek privát szférája nem azonosítható egy magánemberével, esetükben a magánélet, a magánlakás más jogi megítélés alá esik, ami azt is eredményezi, hogy az azokkal szembeni magatartások sem ítélték meg az általános szabályok szerint. A vádlott magatartása tehát klasszikus zaklatási cselekményként nem lett volna értékelhető a tényállási elemek hiánya miatt, továbbá rámutatott arra is, hogy a jogalkotó célja sem lehetett az, hogy az említett bűncselekmény megalkotásával valakinek a jogszerű tájékoztatás iránti igényét korlátozza. Márpedig a vádlott fellépését mindvégig az motiválta, hogy a vizsgálat eredményét vele nem közölték, annak során megfelelő tájékoztatást sem kapott, ami egy áldozat esetében elfogadhatatlan.
- [17] Hivatkozott arra is, hogy a Btk. egyértelműen meghatározza a büntetés célját, amivel jelen eljárás üzenete semmilyen módon sem áll összhangban. Egy súlyos bűncselekmény sértettje kitartóan kereste saját igazát, ennek keretében küldött hat darab szöveges üzenetet, továbbá hosszú időszak alatt kezdeményezett néhány telefonhívást, ami miatt jelenleg a bíróság előtt áll. Mindezek tántorítólag hatnak a bűncselekmények túlélői számára, és így azzal az eredménnyel járnak, hogy a valóban súlyos jogsértéseket elkövetők büntetlenül maradnak.
- [18] Álláspontját azzal összegezte, hogy a vádlott magatartása esetleg megközelíthette a bűncselekmény szintjét, azonban azt semmilyen körülmények között sem érte el, mely okból a kerületi bíróság ítéletének megváltoztatása és [REDACTED] felmentése indokolt.
- [19] Perbeszédében az ügyész a főügyészségi átiratban kifejtetteket ugyancsak fenntartotta, továbbá arra mutatott rá, hogy bár az ügyet a vádlott által képviselt céltől teljesen függetlenül megítélni nem lehet, ugyanakkor arra a következtetésre sem lehet jutni, hogy egy társadalmilag hasznosnak tekinthető cél elérése érdekében bármilyen eszköz megengedett volna. Az eljárásban több alkalommal is felmerült, mind a megfelelő személy által eszközölt bocsánatkérés, mind pedig az újabb jogsértések megelőzésének igénye, azonban az ezekkel kapcsolatos hivatkozások a célzatot és a motivációt egymással összemossák. A bűncselekmények nagyobb részénél a motívum nem képezi a törvényi tényállás részét, mely okból azzal kapcsolatban bizonyítást sem szükséges lefolytatni.

Jelen esetben kizárólag a célzatnak van a bűnösség szempontjából jelentősége, amely a védelem érvelésével szemben a sértettek magánéletébe történő önkényes beavatkozás volt, ennek megállapítását pedig nem zárja ki a magánszférával, illetőleg a munkahellyel és idővel kapcsolatban kifejtett érvelés. ██████████ esetében mindössze négy hívás irányult a hivatali telefonszámára, ami azonban a célzat megállapítását nem zárja ki, míg a zaklatásnak eredménye nincs, így nem releváns az, hogy a sértett a hívásokat ténylegesen fogadta-e, mivel annak ténye ettől még alkalmas marad a háborgatásra.

- [20] A vádlott által kezdeményezett különböző kommunikációs formák összességükben adnak alapot a bűncselekmény megállapítására, azon még a szóveges üzenetek számának esetleges csökkentése sem változtat, melynek indoka az is, hogy ezen magatartás a rendszeresség fogalmának megfelel, ami nem egy meghatározott szám feletti fellépést jelent, hanem pusztán az alkalmoszerű magatartás hiányát. Álláspontja szerint ugyancsak nem vonható kétségbe a magánindítványok joghatályos volta, tekintettel arra, hogy azokkal szemben az eljárási törvény szigorú követelményeket támaszt, aminek mindkét vizsgált nyilatkozat megfelel.
- [21] ██████████ vádlott az utolsó szó jogán azt fejtette ki, hogy a célja mindvégig az egyházi eljárás hibáinak feltárása volt, ██████████ bíborossal is kizárólag ebből a célból kívánt kapcsolatba lépni, és ebben kérte az általa megkeresett személyek segítségét. Korábban bíróság előtt sohasem állt, ██████████ kifejezetten jó kapcsolatban volt, így nem állt szándékában az, hogy neki bármiféle kellemetlenséget okozzon. Éppen ezen viszonyra tekintettel, benne kifejezetten megbízott, ezért is kérte elsősorban az ő segítségét, ami azonban sajnálatos módon eredményre nem vezetett. Az események során ő mindvégig azt tartotta szem előtt, hogy hasonló helyzetbe más személy ne kerülhessen, és amennyiben a jövőben hasonló vizsgálatra kerül sor, úgy annak lefolytatása a sértettek méltányos érdekei szerint történjen.
- [22] A fellebbezések nem alaposak.
- [23] A törvényszék a kerületi bíróság ítéletét a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdései értelmében, a bejelentett fellebbezések tartalma alapján, az azt megelőző eljárással együtt, teljeskörűen bírálta felül.
- [24] Ennek keretében az volt megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság mindenben megtartotta a büntetőeljárás szabályait. Beszerezte és értékelte azokat a bizonyítékokat, melyek a vádlott büntetőjogi felelősségének elöntése szempontjából jelentőséggel bírhatnak. Ezek tartalmát ítélete indokolásában az iratok tartalmához hűen foglalta össze, azokat egymással ütköztetve, a fennálló ellentmondásokat feloldotta.
- [25] Jelen eljárás tárgyára tekintettel a büntetőeljárás lefolytatásának feltétele volt a sértettek részéről a magánindítvány előterjesztése. A törvényszék egyetértett azzal az elsőbírói állásponttal, hogy erre mindkét esetben törvényes határidőben sor került. ██████████ a vádlottal szemben feljelentést tett, továbbá tanúvallomásában is beszámolt a vádlott magatartásáról, illetve vele szemben távollattartás elrendelését is kérte, ami kizárólag büntetőeljárás keretén belül értelmezhető. ██████████ az eljárásba első alkalommal tanúi pozícióban került bevonásra, aminek során ugyancsak részletesen hozta a hatóság tudomására ██████████ rá nézve sérelmes magatartásait, majd ezt követően a magánindítványt külön, írásban is előterjesztette. Az elsőfokú bíróság tehát helyesen állapította meg, hogy az említett nyilatkozatok mindkét sértett esetében joghatályos magánindítványként értékelhetők.
- [26] Nem osztotta a másodfokú bíróság a védelem azzal kapcsolatos érvelését sem, mely szerint a vizsgált sértetti nyilatkozatok nem az ő személyükre irányuló vádlotti magatartást kifogásolták. A magánindítvány lényege nem annak formájában, vagy szóhasználatában keresendő, a BH2014.169. számú döntésben adott iránymutatás szerint a magánindítványnak az elkövető konkrét magatartását

kell leírni ahhoz, hogy arra tekintettel a büntetőeljárás lefolytatható legyen. Mindkét sértett részletesen beszámolt arról, hogy a vádlott velük különböző időpontokban rendszeresen keresi a kapcsolatot, személyesen, telefonon, illetve szöveges üzenetekkel is, így ezen tevékenységek voltak azok, melyek büntetőjogi szempontú vizsgálatát az eljárás során el kellett végezni. Annak nincs jelentősége, hogy a sértetteket személyes nyugalma védelme mellett motiválta-e az egyházi liturgia rendjének sértetlensége iránti igény is, mivel az említett két terület nyugalma nem áll egymással szükségszerű kapcsolatban. Az eljárás során feltárt körülmények az utóbbi területtel kapcsolatos sértetti aggodalmakat igazolták, tekintve, hogy a vádlott egyházi események tartalmával kapcsolatban követeléseket támasztott, azok teljesítésére határidőt szabott, mely magatartások részben túl is mutatnak a zaklatás törvényi tényállásán. Ezen előzményeket követően [REDACTED] a megjelölt eseményeken megjelent, ahol ugyan büntetőjogi szempontból közömbös magatartást tanúsított, fellépése azonban alkalmas volt arra, hogy a sértettekben már korábban keltett nyugtalanságot fenntartsa. Mindennek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint sem merült fel olyan körülmény, mely az eljárás lefolytatásának akadályát képezte volna.

- [27] Az elsőfokú bíróság helyesen szorította merev keretek közé a bizonyítási eljárást, a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel a törvényszék ebben a körben a következőkre mutat rá. A jogágak rendszerében, a büntetőjog elfoglalt helye (ultima ratio jellege) alapján annak tárgyát szűken kell értelmezni, az eljárás kereteit pedig mindenekelőtt az ügyészi vád jelöli ki. Ez azt jelenti, hogy a bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségét vizsgálhatja, akivel szemben a vádemelés történt, és erre is csak azokkal a magatartásokkal kapcsolatban kerülhet sor, melyeket a vádirat tartalmaz (Be. 6.§ (3) bekezdés). Ezen belül pedig érdemi vizsgálat csak azon tényekkel kapcsolatban folytatható, melyek büntetőjogi szempontból jelentőséggel bírnak. Erre figyelemmel jelen eljárás keretein belül nem volt vizsgálható az, hogy [REDACTED] sérelmére korábban követtek-e el bármilyen jellegű bűncselekményt, az sem, hogy ennek megállapítása megtörtént-e és amennyiben nem, annak mi volt az oka.
- [28] Helytállóan utalt a kerületi bíróság arra is, hogy Magyarország Alaptörvényének VII. cikk (3) bekezdése szerint az állam és a vallási közösségek egymástól elkülönülve működnek, így kölcsönösen nem rendelkeznek joghatósággal arra, hogy a másik belső rendje szerint folyt eljárásokat értékeljék, felülvizsgálják. Nem lehetett tehát állást foglalni abban a kérdésben, hogy azon egyházi jog szerint folytatott vizsgálat, melyet [REDACTED] kezdeményezett, a megfelelő eredménnyel zárult-e; annak során a résztvevők jogait megfelelően gyakorolhatták-e.
- [29] Ebből az következik, hogy az elsőfokú bíróság helyesen szorítkozott kizárólag a vádiratban rögzített magatartások vizsgálatára, melyek azt írták le, hogy a vádlott kikkel, mikor, milyen rendszerességgel és formában lépett kapcsolatba, továbbá azzal mi volt a célja. Szintén a védelmi érvelésben említettekre figyelemmel, rögzíti a másodfokú bíróság azt is, hogy az indíték és a célzat nem azonos fogalmak, előbbi azon körülmények összessége, melyek az elkövetőt a cselekvésre sarkallják (előzmény), és mint ilyenek a bűncselekmény megvalósulásának vizsgálata során rendszerint figyelmen kívül maradnak. A célzat (következmény) ezzel szemben az a hatás, amit az alany a magatartásával el kíván érni, így sokkal szorosabb összefüggésben áll az elkövetési magatartással, mint a már említett motívum, büntetőjogi szempontból is jóval gyakrabban szükséges vizsgálni, mivel az ún. célzatos bűncselekmények esetén a törvényi tényállás részét képezi és így arra bizonyítási eljárásnak is ki kell terjednie.
- [30] Az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás – ahogy arra már a törvényszék részben utalást tett – az iratok tartalmával döntőrészt összhangban van, továbbá a kerületi bíróság színvonalas indokát adta annak, hogy azt mely indokok mentén állapította meg részben a vádlott védekezésétől eltérően. Pető Attila azt maga sem vitatta, hogy a sértetteket többször kereste, velük kapcsolatba akart lépni abból a célból, hogy az egyház, mint önálló jogalany, tőle bocsánatot kérjen az általa meghatározott

formában és képviselője által. Azt a körülményt, hogy magatartásával ezt az eredményt kívánta elérni, nyomozati vallomásában a terhelt maga sem vitatta (2019. augusztus 20.-ai kihallgatási jegyzőkönyv, 7. oldal, 4. bekezdés, 8. sor). A személyes kapcsolatfelvételek körülményeire a sértettek az eljárás során következetes vallomást tettek, előadásaikat a kihallgatott további tanúk is alátámasztották, míg a telefonon, illetőleg elektronikus úton történt kommunikációk ténye a hívásforgalmi adatokból és az okirati bizonyítékokból aggálytalanul megállapíthatók voltak.

- [31] Ezen bizonyítékokat azonban a kerületi bíróság részben tévesen értékelte, tekintettel arra, hogy az SMS formájában küldött hosszabb közlések a küldő és a fogadó készülék között csak több részletben továbbíthatók, mely okból azok a hívásforgalmi adatokban nem egy, hanem több – egymást időben szorosan követő – bejegyzésként jelennek meg. A [REDACTED] a részére küldött szöveges üzeneteket telefonkészülékéről továbbította [REDACTED] részére, aki azokat megküldte a nyomozó hatóság részére. A közlések szövegéből megállapítható, hogy azok tartalmukat tekintve egységet alkotnak, így számszerűsítésük során is ennek megfelelően kell eljárni. Az előbbi továbbítási módnak az is a következménye lett, hogy az elsőfokú bíróság azokat kétszeresen vette figyelembe a tényállás megállapítása során, mivel azokat szöveges és e-mailes formátumú közlésnek is értékelte.
- [32] Ezen duplikációt, illetve a fentiekben bemutatott számítási hibát korrigálva a másodfokú bíróság a tényállás Be. 592.§ (2) bekezdés c) pontja szerinti részbeni megalapozatlanságát a 593.§ (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával küszöbölte ki az elsőfokú bíróság által is elfogadott bizonyítékok helyes tartalmának megfelelően.
- [33] Ennek következtében az elsőfokú ítélet [16] bekezdés utolsó mondatát akként módosítja, hogy a vádlott 6 darab szöveges üzenetet küldött, a dátumok között 2019. június 17-ét is feltünteteti, mint küldési időt. Az elsőfokú ítélet [17] bekezdését akként pontosítja, hogy [REDACTED] 2019. július 15-én 23 óra 6 perckor küldött egy e-mailt [REDACTED] részére, a kerületi bíróság által helyesen rögzített tartalommal.
- [34] A fentiek szerinti módosítással együtt a tényállás már mindenben megfelel az ügyiratok tartalmának, továbbá a formális logika szabályainak megfelelő következtetéseken alapul, ezért a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.
- [35] Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a védelmi bizonyítási indítványokat elutasította, tekintettel arra, hogy a meglévő bizonyítékok mellett sem további tanúvallomások, sem okiratok nem vezethettek volna eltérő tényállás megállapításához.
- [36] A kerületi bíróságnak a vádlott bűnösségére vont következtetése a fentiek szerint módosított és irányadó tényállás alapján is okszerű, ezért felmentésnek vagy az eljárás megszüntetésének sem ténybeli, sem jogi alapja nem volt.
- [37] A bűncselekmények jogi minősítése is törvényes.
- [38] A bűncselekmény törvényi tényállását alkotó tartalmi elemek kapcsán a BH2014.169. számú határozatban foglaltakkal egyezően, a másodfokú bíróság is rámutat arra, hogy a Btk. 222. § (1) bekezdése szerinti zaklatás vétségének elkövetési magatartása a rendszeres vagy tartós háborgatás. Ez utóbbi tartalmilag egyoldalú, tevőleges és folyamatos, visszatérő, más nyugalma ellen irányuló magatartást jelent. A nyugalom az érintett olyan fennálló (tehát kialakult, meglévő) állapota, mely jelenti az érintettet körülvevő környezetet, ide értve a személyes környezetet is, tehát azok körét, akikkel a kapcsolatot az adott személy tartja, akár ennek kölcsönös elfogadása vagy az érintett személy egyéni döntése alapján. Az ilyen kapcsolatteremtés, illetve kapcsolattartás tehát egyéni döntésen alapul és annak tiszteletben tartása a társadalmi és hétköznapi együttélés természetes

feltétele. Ezek az egyházi hivatás folytán nem szűnnek meg, ebből a szempontból az egyházi szolgálat nem eredményezi azt, hogy ilyen személy ne lehetne sértett a vizsgált bűncselekmény esetén.

- [39] A kapcsolatfelvételek önkényes volta a tárgyalat ügyben abból állapítható meg, hogy azok idejét és módját a vádlott kizárólag maga határozta meg, azokat is mintegy eszközül használva azon beavatkozásához, hogy a sértettek az általa elvárt eredmény érdekében járjanak közben. Megjegyzendő ebben a körben az is, hogy a számos hívásra, illetőleg személyes megjelenésre is olyan késői időpontban került sor, mely már önmagában is háborgató jellegűnek minősül.
- [40] Szemben a védelmi állásponttal, a Btk. 222.§ (1) bekezdése szerinti zaklatás törvényi tényállása nem követeli meg a félelemkeltést, mint célzatot, az éppen a folyamatos elkövetési magatartásból adódóan válik nyugtalanítóvá, az elkövető magatartása éppen arra irányul, hogy a sértett életére ráhatással legyen, vele - annak akarata ellenére is - kapcsolatba lépjen.
- [41] Rámutat e körben a törvényszék, hogy nem helytálló az az érvelés, hogy az egyházi személyek magánélete eltérő megítélés alá esne. A háborgató magatartás a mindenkit megillető nyugalommal szemben kifejtett terhelti fellépést jelent, a vizsgált bűncselekmény kapcsán a büntetőjog védelemben részesíti a magánéletet, továbbá a mindennapi szokásos életvitelt és háborítatlanságot, valamennyi jogalany, így a jelen ügy sértettjei számára is, hivatásuktól függetlenül. A védelem álláspontjával szemben tehát nem lehetett arra a következtetésre jutni, hogy [REDACTED] és [REDACTED] ne lehettek volna a zaklatás bűncselekményének passzív alanyai, az a jog az ő esetükben sem korlátozható, hogy önállóan döntsenek abban, kivel kívánnak kapcsolatot tartani.
- [42] Rögzíti azt is a törvényszék, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint az egyház, és így a kötelékébe tartozó személyek az ügy háttérét képező vizsgálatot lezártak tekintették, mely okból a vádlott kapcsolatfelvételeit már nem fogadták. Erre egyértelmű utalást tartalmaz [REDACTED] 2019. június 4-én írt válaszelevele, azonban már önmagában a vádlott kezdeményezéseinek válasz nélkül hagyása is azt jelentette, a sértettek nem kívánnak [REDACTED] a továbbiakban kapcsolatba kerülni. Ezen az a körülmény sem változtat, hogy [REDACTED] a privát telefonszámát maga adta meg a vádlottnak, mivel a vallomásokból egyértelműen kiderült, hogy arra korábban és eltérő célból került sor. A további elérhetőségek pedig nyilvánosak voltak, így azok ismerete sértetti beleegyezésként távolról sem értékelhető, csakúgy, mint a kifejezett tiltakozás elmaradása sem.
- [43] A hívások tényének értékelésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a bírói gyakorlat szerint azok esetében nem szükséges, hogy azokat a címzett ténylegesen fogadja. Aki háborgat, az mást a nyugalomában zavarja meg, a rendszeres vagy tartós, tolakodó, zaklató kapcsolatteremtő magatartásával. Ebből a szempontból viszont érdektelen a magatartás irányultsága, annak pozitív vagy negatív hangvétele, sőt az sem szükséges a tényállásszerű magatartás megállapításához, hogy azok tartalmáról a sértett egyáltalán tudomást szerezzen, elegendő, ha tényükről tudomással bír (BH2011.302). Jelen ügyben pedig a sértettek kívüli tanúk – akik szavahihetőségével kapcsolatban a munkahelyi kapcsolat ténye semmiféle kétséget sem vetett fel – vallomásukban következetesen számoltak be arról, hogy a hívásokról az érintettet minden esetben tájékoztatták.
- [44] A további törvényi tényállási elemek közül a kerületi bíróság ítéletének [64] bekezdése a rendszeresség fogalmával, míg [66] bekezdése az eredmény hiányával kapcsolatban mindenben helyes érvelést tartalmaz, az ott írtakkal a törvényszék is egyetértett. Előbbivel kapcsolatban a Fővárosi Főügyészség is helytálló álláspontot fejtett ki, mely szerint nem a magatartások számszerű gyakorisága a döntő tényező, hanem az, hogy nem alkalmoszerű elkövetői magatartás állapítható meg, a kifogásolható viselkedéséhez a terhelt időről-időre visszatér, az lényegében szokásává válik.

- [45] A törvényszék nem osztotta a védelem azon érvelését, hogy a célzat bizonyítatlan lenne, vagy azzal kapcsolatban a kerületi bíróság helytelenül foglalt volna állást. A tárgyalta bűncselekmény valóban célzatos, a célzat – a jelen ügyben is - a közlések tényleges tartalma, és nem a történetek terhelt általi utólagos magyarázata, értelmezése alapján ítélt meg elsősorban. Különösen a 2019. július 15-én írt e-mail fogalmazza meg egyértelműen azokat az igényeket, melyek teljesítését a vádlott elvárta, ami azonban nem tekinthető a hivatalos ügyintézés részének. Ennek oka – ahogy azt az ügyészség is kiemelte –, hogy a sértettek nem töltöttek be olyan egyházi pozíciót, ami által a kívánt magatartást teljesíteni tudták volna. Az eljárás iratai alapján látható, hogy a vádlott az egyház felsőbb szerveivel is kapcsolatban állt, velük hasonló tárgykörben levelezést is folytatott, tehát tisztában kellett lennie az ügyintézési lehetőségekkel. A plébános, illetve általános püspöki helynök beosztású sértettek nyilvánvalóan nem voltak abban a helyzetben, hogy az egyház egésze nevében bocsánatkérést eszközöljenek, iratokat adjanak át, vagy bíborosi rangú személlyel találkozót szervezzenek, így a vádlott magatartása az általa hangoztatott célokra nem irányulhatott.
- [46] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg tehát, hogy [REDACTED] fellépéseinek célja – az előbbieknél – a sértettek magánéletébe történő önkényes beavatkozás volt, amire tekintettel viszont az ítélet [73] bekezdésének első mondatában kifejtettek nem mindenben helytállóak. Az eljárás tárgya ugyanis nem a vádlott nyilvánosság elé lépése volt, hanem azon magatartásainak összessége, amelyeket [REDACTED] irányába kifejtett, melyek bűncselekményt valósítottak meg, így társadalmilag helyesként nyilvánvalóan nem értékelhetők. A nyilvánosság elé történő kiállítás ténye pedig nem olyan, ami jelen eljárásban a bizonyítandó tények közé tartozna.
- [47] Az elsőfokú bíróság marasztaló ítélete tehát nemcsak ténybeli, hanem jogi alapjait tekintve is helytálló volt, így nem merült fel olyan körülmény, ami annak megváltoztatását tette volna indokolttá, így arra a másodfokú bíróságnak törvényes lehetősége sem volt.
- [48] A kerületi bíróság a vádlottal szemben a legenyhébb jogkövetkezményt alkalmazta, amivel szemben az ügyészség jogorvoslással nem élt, így lényegében azon a törvényszék a súlyosítási tilalom tényére tekintettel nem változtathatott. Az elsőfokú bíróság által rögzített bűnösségi körülmények annyiban szorulnak kiegészítésre, hogy a 2019. májusában, az első eset során tanúsított garázda jellegű magatartás (a sértett bejárati ajtajának rugdosása) súlyosító körülmény.
- [49] Az elsőfokú bíróság ugyanakkor tévesen fogalmazta meg ítélete rendelkező részét a megrovás „egységes intézkedésként” való megjelölése során, tekintettel arra, hogy mivel intézkedést alkalmazott, így az elkövető terhén megállapított több cselekményre a határozat e részében már nem kell utalni. Az intézkedés „egységes” jellegére történő utalást a másodfokú bíróság ezért mellőzte.
- [50] Ezen indokok alapján a törvényszék a kerületi bíróság érdemben helyesen ítéletét – a fent említett pontosítással – a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta. A Be. 561.§ (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel egyúttal rögzítette a vádlott személyi adataiban utóbb bekövetkezett változást.

[REDACTED], 2023. február 1.

[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]
[REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

Az elsőfokú bíróság ítélete – helybenhagyás folytán – 2023. február 1. napján jogerőre emelkedett.

[Redacted]

d [Redacted]

[Redacted]